

Sygn. akt: I ACa 837/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Ochalska - Gola (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Beniak SSA Krystyna Golinowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **P. T., M. O., M. K. i A. J.**

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 18 lutego 2013 r. sygn. akt I C 1729/11

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Płocku na rzecz adwokata J. D. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 4.428 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 837/13

UZASADNIENIE

Powód M. P. domagał się zasądzenia: od pozwanego P. T. - zadośćuczynienia w kwocie 150.000 zł, zarzucając mu bezprawne zatrzymanie w grudniu 2010 r., niezabezpieczenie jego mienia w postaci trzech psów przez okres jego zatrzymania, a także niezapewnienie mu leków w okresie zatrzymania; od pozwanego M. O. - zadośćuczynienia w kwocie 300.000 zł, zarzucając mu niezgodne z prawem aresztowanie w dniu 23 grudnia 2010 r., brak zabezpieczenia jego mienia w okresie aresztowania i niezapewnienie mu leków w okresie stosowania środka zapobiegawczego;

od pozwanej M. K. - zadośćuczynienia w kwocie 150.000 zł, zarzucając jej wydanie nieprawidłowej decyzji o zabezpieczeniu majątkowym na poczet przyszłych kar oraz pod pozwanej A. J. - zadośćuczynienia w kwocie 150.000 zł, z tytułu zastosowania wobec powoda zastępczej karę pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy orzeczona grzywna została zapłacona przelewem z wierzytelności. Podstawy wszystkich dochodzonych pozwem roszczeń powód upatrywał w naruszeniu jego dóbr osobistych w postaci wolności, zdrowia i dobrego imienia (pismo procesowe powoda k 100 – 101, protokół rozprawy z 3.12.2012 r. k 197).

Pozwani M. O. i A. J. wniesli o oddalenie powództwa, podnosząc m.in. że wydane przez nich decyzje procesowe w sprawie M. P. były zgodne z prawem, zostały poddane kontroli odwoławczej, w ramach której nie stwierdzono naruszeń prawa, ani innych przewinień dyscyplinarnych.

Pozwani P. T. i M. K. nie zajęli stanowiska w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny oddalił powództwo i orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Wyrok w stosunku do pozwanych M. K. i P. T. ma charakter zaoczny.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych, które Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje i przyjmuje za własne:

W toku śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w C. pod sygn. akt Ds. 690/10/Sp przeciwko M. P., podejrzanemu o czyny z art. 284 § 2 k.k., prokurator P. T. postanowieniem z dnia 17 grudnia 2010r. zarządził zatrzymanie przez Komendę Powiatowej Policji w C. na okres 24 godzin i przymusowe doprowadzenie do Prokuratury Rejonowej w C. w dniu 20 grudnia 2010r. na godzinę 11.00 podejrzanego, M. P.. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż w toku śledztwa niezbędne jest uzupełnienie zarzutów i przesłuchanie M. P. w charakterze podejrzanego.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2010r. w sprawie II Kp 373/10 Sąd Rejonowy w C., w składzie sędziego M. O. jako przewodniczącego, zastosował - na wniosek prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. - w sprawie Ds. 690/10 - tymczasowe aresztowanie wobec M. P. na czas od dnia 20 grudnia 2010 r. do dnia 19 marca 2011r. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż zebrane w toku śledztwa dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez kilkadziesiąt osób i instytucji oraz przywłaszczenia powierzonych samochodów, a jedynym sposobem uniemożliwienia mu ucieczki z kraju jest zastosowanie tymczasowego aresztowania. Na skutek zażalenia M. P. powyższe postanowienie zostało poddane kontroli instancyjnej, w wyniku której Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie Kz 1/11 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, akceptując wszystkie ustalenia i rozważania Sądu I instancji.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie Ds. 690/10/Sp P. T., prokurator Prokuratury Rejonowej w C. zabezpieczył mienie M. P. i jego byłej żony K. P. na poczet ewentualnej przyszłej kary grzywny i na poczet roszczenia o naprawienie szkody, przez obciążenie hipoteką przymusową w wysokości 700.000 zł nieruchomości położonej w T., gm. S., działka nr (...) oraz przez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania tej nieruchomości. Po rozpoznaniu zażalenia M. P. Sąd Rejonowy w C. w osobie sędziego M. K. w sprawie II Kp 89/11 postanowieniem z dnia 31 marca 2011 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że zabezpieczenie majątkowe zapewni wykonalność przyszłego orzeczenia w zakresie kar i środków karnych, a także roszczeń cywilnych o naprawienie szkody.

Postanowieniem z dnia 22 marca 2011r. w sprawie VIII Ko 309/11 Sąd Rejonowy w C. w osobie sędziego A. J. zarządził wobec M. P. wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności za grzywnę orzeczoną prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie II K 647/08 w wymiarze 30 dni pozbawienia wolności. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż M. P. nie uiszczył nałożonej grzywny, mimo poinformowania go, że nie ma możliwości uregulowania kary grzywny poprzez dokonanie przelewu hipotecznych wierzytelności przysługujących mu wobec Skarbu Państwa, zaś prowadzone wobec niego postępowania egzekucyjne okazały się bezskuteczne. Na skutek

zażalenia M. P. Sąd Okręgowy wP. w dniu 10 czerwca 2011 r. utrzymał w mocy przedmiotowe postanowienie. M. P. nie uiścił grzywny, wystosował do Sądu pismo, by grzywnę pokryć z wierzytelności w kwocie 110.000 zł, jakiej domaga się od Skarbu Państwa. Wierzytelność ta nie została uznana przez Skarb Państwa, jest przedmiotem procesu przed Sądem Okręgowym w P..

Przy tak określonej podstawie faktycznej sporu Sąd Okręgowy uznał roszczenia powoda za bezzasadne. Podkreślił, że powód wywodził żądania kierowane przeciwko pozwanym z faktu rzekomego naruszenia jego dóbr osobistych w postaci wolności, zdrowia i dobrego imienia, a zatem podstawę pozwu stanowiły przepisy art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c.

Ustawodawca nie sformułował przesłanek ogólnych, pozwalających na ocenę, czy konkretne zachowanie pozwanego stanowi naruszenie dobra osobistego drugiej strony. Powszechnie przyjmuje się, że w sprawach o ochronę dóbr osobistych należy ocenić -w świetle okoliczności konkretnej sprawy- czy doszło do naruszenia dobra osobistego i czy zachodzą przesłanki do zastosowania któregoś ze środków ochrony przewidzianych w przepisach, uwzględniając nie tylko subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale także obiektywną reakcję w opinii społeczeństwa. Podstawową przesłanką warunkującą ochronę dóbr osobistych jest jednak bezprawność działania naruszydca, rozumiana jako działanie sprzeczne z normami prawnymi lub zasadami współżycia społecznego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zachowania pozwanych, w których powód upatruje naruszenia jego dóbr osobistych, nie noszą cech bezprawności. Zarówno zatrzymanie M. P., jak i jego aresztowanie nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami tj. art. 247 § 1 k.p.k. oraz art. 250 k.p.k. Pozwany P. T. jako prokurator był zatem uprawniony z mocy powyższych przepisów do zatrzymania M. P., a M. O. jako sędzia sądu rejonowego - do jego tymczasowego aresztowania.

Podobnie znamion bezprawności nie nosi działanie pozwanej A. J., która jako sędzia sądu rejonowego była uprawniona na podstawie art. art. 46 § 1 k.k.w. zarządzić wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności wobec powoda. Powód przyznał, że orzeczonej wobec niego grzywny nie zapłacił, w związku z tym, zachodziły przesłanki do zarządzenia wykonania zastępczej kary. Polecenie zapłaty grzywny z wierzytelności wobec Skarbu Państwa nie mogło być skuteczne, skoro wierzytelność ta nadal jest sporna i pozostaje przedmiotem postępowania sądowego. Sąd I instancji podkreślił, że pozwana w uzasadnieniu swego orzeczenia odniosła się do tych okoliczności, a jej wywody zostały zaakceptowane przez Sąd II instancji.

Powód nie udowodnił, by przy wykonywaniu opisanych wyżej czynności pozwani dopuścili się uchybień, powodujących, że ich działania nie mieściły się w ramach porządku prawnego.

W ocenie Sądu I instancji, powód, na którym z mocy art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu, nie wykazał także, by na skutek działań pozwanych P. T. i M. O. naruszone zostało jego dobro osobiste w postaci zdrowia. Nie przytoczył żadnych okoliczności, które mogłyby wskazywać na bezprawność postępowania pozwanych w tym zakresie. Z kolei podnoszony przez powoda zarzut braku zabezpieczenia przez pozwanych, P. T. i M. O. majątku powoda w postaci psów, w żadnym razie nie wiąże się z naruszeniem dóbr osobistych, których ochrony powód żąda w niniejszym postępowaniu. Zdaniem Sądu, ani wolność, ani zdrowie, ani dobre imię powoda nie doznało uszczerbku na skutek pozostawienia psów bez opieki, nawet gdyby przyjąć, że pozwani mieli obowiązek podjąć w tej materii działania. Ponadto powód sam przyznał, że po jego aresztowaniu psami zajęła się córka.

Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę na brak naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powoda poprzez działania pozwanej M. K.. Podjęcie przez pozwaną jako sędzię sądu rejonowego decyzji o zabezpieczeniu majątkowym w toku postępowania karnego nie może być uznane za naruszenie dobrego imienia powoda, jego wolności, czy zdrowia. Ponadto podstawę prawną dla tego rodzaju orzeczenia stanowił przepis art. 293 k.p.k.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i rozpoznanie sprawy zgodnie z pozwem lub o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zdaniem apelującego, zaskarżony wyrok narusza przepisy art. 2 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP oraz przepisy art. 6 Konwencji o Ochronie Prawach Człowieka i Podstawowych Wolności. Powód podjął polemikę z rozważaniami Sądu Okręgowego

argumentując, że w jego ocenie pozwani działali bezprawnie, bowiem naruszyli art. 10a pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Podtrzymał stanowisko o dopuszczalności pokrycia grzywny wierzytelnością przysługującą mu wobec Skarbu Państwa, której – według jego twierdzeń – Skarb Państwa nie kwestionuje, co miało wynikać z powołanych w uzasadnieniu apelacji dokumentów w wyroku Sądu Administracyjnego w sprawie III SA/WA 266/12. Zdaniem apelującego pozwani tolerowali praktykę eksperymentów medycznych na powodzie, czym naruszyli art. 39 i 40 Konstytucji RP. Nie zabezpieczyli jego mienia – trzech psów, przez co zajęła się nimi córka powoda w zaawansowanej ciąży, a brak wyjaśnienia tego wątku narusza art. 6 i 17 Konstytucji RP.

Zarówno w apelacji, jak i w kolejnych pismach składanych w toku postępowania apelacyjnego powód domagał się przeprowadzenia dowodu z akt sprawy sygn. II K 97/12 Sądu Okręgowego w Warszawie, postanowienia z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie Ds. 2552/12 o przyznaniu mu statusu pokrzywdzonego, skargi z 14 grudnia 2013 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego przeciwko Ministrowi Sprawiedliwości, prywatnej opinii prawnej z 14 grudnia 2013 r., odpisu pisma procesowego złożonego do Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie sygn. XII 97/12 oraz odpisu zawiadomienia o przestępstwie z dnia 18 grudnia 2013 r.

Pozwani nie zajęli stanowiska w przedmiocie apelacji.

Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił, że postępowanie w sprawie sygn. II K 781/11 zostało zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 sierpnia 2012 r., w którym M. P. uznano za winnego szeregu zarzucanych mu przestępstw m.in. tego, że działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia dla siebie i innych korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd co do faktu, iż przysługują mu skuteczne i wymagalne wierzytelności wobec Skarbu Państwa, które uprawniają do spłaty zaciągniętych przez niego pożyczek pieniężnych, kredytów oraz zobowiązań podatkowych i które to wierzytelności powodują wygaszenie zobowiązań doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wymienione w wyroku osoby i podmioty, uzyskując łącznie kwotę 161.000 zł i przekazując tym osobom i podmiotom w zamian za uzyskane sumy pieniężne nieistniejące wierzytelności Skarbu Państwa tj. za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył M. P. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, a nadto karę łączną grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 100 zł. Dodatkowo na M. P. na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkód w łącznej wysokości 90.500 zł (kserokopia wyroku k 355 -377, notatka urzędowa k 378).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Treść pism procesowych składanych przez powoda w toku postępowania przed Sądem I instancji, jego wypowiedź na rozprawie w dniu 3 grudnia 2012 r., a wreszcie charakter zgłoszonych żądań (zadośćuczynienie) nie pozostawia wątpliwości, iż apelujący wywodził roszczenia kierowane przeciwko pozwanym z reżimu odpowiedzialności z tytułu ochrony dóbr osobistych. Przez dobra osobiste rozumie się wartości należące do indywidualnej sfery świata uczuć i przeżyć psychicznych człowieka. Jak wskazywał powód, przedmiotem ochrony w niniejszym procesie były takie dobra osobiste jak wolność, zdrowie i dobre imię. Przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra, bezprawność zagrożenia lub naruszenia. Konstrukcja przepisu art. 24 § 1 k.c. oparta jest na domniemaniu bezprawności działania naruszydźciela, jednakże pozostałe dwie przesłanki udowodnić musi powód dochodzący ochrony. Do odwrócenia ciężaru dowodu w zakresie bezprawności działania dochodzi jednak wówczas, gdy powód upatruje naruszenia jego dóbr osobistych w takich działaniach, które co do zasady mieszczą się w ramach porządku prawnego i podjęte zostały przez osobę uprawnioną w ramach jej kompetencji (tak m.in. SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie IV CK 304/02, LEX 602281).

Wbrew wywodom apelującego, Sąd I instancji prawidłowo uznał, że w realiach sporu ta podstawowa przesłanka roszczeń o ochronę dóbr osobistych zastrzeżona w art. 24 § 1 k.c. nie została wykazana. Działania, w których powód upatrywał naruszenia jego dóbr osobistych, przybrały formę orzeczeń i decyzji procesowych wydanych przez

pozwanych działających jako organ ścigania (prokurator) lub sąd, a zatem w ramach ich czynności służbowych i w toku uprzednio zainicjowanego postępowania karnego. W stosunku do pozwanych P. T. i M. O., powód upatrywał naruszenia jego dóbr osobistych także w rzekomym zaniechaniu ich obowiązków służbowych w zakresie zabezpieczenia mienia podejrzanego po zatrzymaniu i tymczasowym aresztowaniu, a także w zakresie zapewnienia mu prawidłowych warunków bytowych (opieki zdrowotnej) w trakcie pobytu w areszcie. Problematyka osobistej odpowiedzialności z tytułu art. 24 § 1 k.c. sędziego (prokuratora) w ramach sprawowanego urzędu nie jest rozstrzygana jednolicie. Niekiedy podkreśla się, że w sytuacji, gdy sędzia działa jako osoba reprezentująca jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa, nie zaś we własnym imieniu, a przy tym spełnia czynności wymiaru sprawiedliwości związane z wypełnianiem ustalonych obowiązków, nie można przyjąć, że są to jego osobiste działania niezgodne z prawem, które przy naruszeniu dóbr osobistych pokrzywdzonego, wskazują na osobę sędziego jako pozwanego w procesie o ochronę dóbr osobistych (tak np. SA w Katowicach w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie V ACa 64/13, LEX nr 1322484). Akceptacja tego stanowiska w rozpatrywanej sprawie prowadziłaby do oddalenia powództwa a priori z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej pozwanych. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym apelację, podobnie jak Sąd I instancji, opowiada się jednak za tym nurtem orzecznictwa, który obok odpowiedzialności Skarbu Państwa za dopuszczalną uznaje także osobistą odpowiedzialność funkcjonariusza publicznego, który własnym, swobodnie podjętym działaniem, realizowanym w ramach wykonywanej funkcji publicznej naruszył cudze dobra osobiste (tak m.in. SN w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie sygn. I CSK 177/12, LEX nr 1331252). Z całą mocą podkreślić jednak należy, że z uwagi na konstytucyjną zasadę niezawisłości, niezależności i swobody orzekania, a także ujęcie działań pozwanych w ramach porządku prawnego wyznaczonego przepisami k.p.k. i k.k.w., regulującymi przebieg postępowania karnego, dla przyjęcia osobistej odpowiedzialności pozwanych ich działania musiałyby cechować się elementarną kwalifikowaną bezprawnością. O tego rodzaju bezprawności można by zatem mówić tylko wtedy, gdyby postępowanie pozwanych było niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi rozbieżnej wykładni przepisami prawa lub gdy do wydania orzeczenia doszłoby w wyniku rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa. Co więcej, jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie I CSK 111/10 (LEX nr 1001270), jeśli bezprawne działanie ma wynikać z prawomocnego orzeczenia sądu to odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych na podstawie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. warunkuje także przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej państwa za bezprawie judykacyjne z art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c., a zatem niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia stwierdzona we właściwym postępowaniu. Nie budzi wątpliwości, że w realiach sporu nie sposób przypisać działaniom pozwanych tego rodzaju bezprawności, a wydane przez nich orzeczenia nie tylko nie zostały wyeliminowane z porządku prawnego, ale – w przypadku postanowień wydanych przez M. O. i A. J. – zyskały także akceptację Sądu II instancji. Wszystkie kwestionowane przez powoda orzeczenia wskazywały podstawę prawną i faktyczną adekwatną do okoliczności postępowania karnego i były uzasadnione jego tokiem. Podejmując polemikę z prawidłową oceną Sądu Okręgowego o braku bezprawności działań pozwanych, powód upatruje naruszenia porządku prawnego w sprzeczności wydanych przez pozwanych decyzji procesowych z treścią art. 10a ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz.U. Nr z 2013 r.) i ponownie powraca do koncepcji legalnego i dopuszczalnego obrotu wierzytelnością przysługującą mu wobec Skarbu Państwa. Jak się wydaje, u podstaw argumentacji apelującego leży założenie o braku przesłanek dla prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego, a zatem dla dokonywania w jego toku jakichkolwiek skierowanych przeciwko niemu czynności procesowych, z uwagi na brak znamion przestępstwa w jego działaniach. Legalny obrót wierzytelnością wobec Skarbu Państwa, uzasadnia również w mniemaniu skarżącego bezprawność orzeczenia wydanego przez pozwaną A. J.. W zamyśle skarżącego wykazaniu tych okoliczności miały służyć powoływane w toku procesu dokumenty w postaci m.in. wyroku WSA w Warszawie z dnia 9 października 2012 r. w sprawie sygn. III SA/Wa 266/12, których jednak powód reprezentowany przez pełnomocnika nigdy nie przedstawił Sądowi, a także dokumenty składane w toku postępowania apelacyjnego. Tego rodzaju aktywność dowodowa nie mogła jednak przynieść zamierzonych przez powoda skutków procesowych z kilku istotnych przyczyn. Przede wszystkim dla oceny kwalifikowanej bezprawności działań pozwanych P. T., M. O. i M. K. bezprzedmiotowa pozostaje próba podważenia ich decyzji procesowych poza postępowaniem karnym. Innymi słowy, powoływane w niniejszym postępowaniu dokumenty nie mogły prowadzić do skutecznego podważenia podstaw faktycznych i prawnych, w oparciu o które wszczęto i prowadzono przeciwko powodowi postępowanie karne pierwotnie pod

sygn. Ds. 690/10/Sp, a następnie sygn. II K 781/11. Powód pomija przy tym, że przedmiotem tego postępowania pozostawał także szereg czynów zabronionych, które nie miały żadnego związku z obrotem wierzytelnościami rzekomo przysługującymi skarżącemu wobec Skarbu Państwa np. czynów polegających na zbyciu pojazdów, których M. P. nie był właścicielem. Dodatkowo dowody oferowane przez powoda w postępowaniu apelacyjnym dotyczyły okoliczności całkowicie niezwiązanych z przedmiotem tego postępowania, a powód nie wskazał nawet faktów odpowiadających dyspozycji art. 227 k.p.c., które miałyby być za ich pomocą wykazane. W przeważającej części dowody te miały przy tym charakter dokumentów prywatnych, a zatem mogły co najwyżej stanowić dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła określone oświadczenie, natomiast w żadnym razie nie korzystały z domniemania prawdziwości tego rodzaju oświadczeń. Co jednak najistotniejsze, wobec treści art. 11 k.p.c. Sąd Apelacyjny w rozpatrywanej sprawie pozostaje związany prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 sierpnia 2012 r. w sprawie sygn. II K 781/11 w zakresie okoliczności popełnienia przypisanych M. P. przestępstw, w tym obrotu nieistniejącymi wierzytelnościami wobec Skarbu Państwa. Wszystkie te przesłanki zadecydowały o pominięciu dowodów ponowionych przez powoda w apelacji i zaoferowanych na toku postępowania apelacyjnego i przekładają się na konkluzję o braku przesłanki bezprawności zachowania pozwanych.

Rację ma Sąd I instancji podkreślając, iż powód nie sprostował także ciężarowi dowodu w zakresie okoliczności związanych z zarzucanym pozwanym P. T. i M. O. zaniedbaniem obowiązku zabezpieczenia mienia i zapewnienia M. P. odpowiednich warunków w trakcie zatrzymania i aresztowania, a zatem z uchybieniem dyspozycji art. 256 k.p.k. Powód opiera się w tym zakresie wyłącznie na własnych głośnych twierdzeniach. W sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie tezy o braku leków czy wręcz, jak twierdzi się w apelacji, o eksperymentach medycznych z udziałem skarżącego w okresie jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania. Takim obiektywnym dowodem nie są z pewnością skargi pochodzące od samego zainteresowanego kierowane do różnych instytucji. Powód nie wykazał również, by pozwani w ogóle mieli wiedzę o znajdujących się na terenie cudzej nieruchomości psach należących do powoda oraz by zwierzęta te, na skutek stosowanych wobec niego środków izolacyjnych, pozostały bez opieki. W tym zakresie apelujący sam bowiem przyznał, że ostatecznie opiekę nad zwierzętami przejęła jego córka. Wypada przy tym zgodzić się z Sądem Okręgowym, że nawet pozytywne wykazanie okoliczności związanych z niezapewnieniem dozoru nad mieniem powoda w postaci zwierząt w żadnym razie nie przekłada się na ocenę, że tego rodzaju działanie mogło naruszyć lub grozić naruszeniem dóbr osobistych apelującego w postaci zdrowia, wolności czy dobrego imienia.

Podobnie oczywisty pozostaje brak jakiegokolwiek potencjalnego naruszenia lub zagrożenia wskazanych dóbr osobistych powoda poprzez zachowanie pozwanej M. K. wyrażające się w wydaniu w trybie art. 293 k.p.c. orzeczenia akceptującego decyzję prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego pod sygn. Ds. 690/10/Sp. Zabezpieczenie wykonania przyszłego orzeczenia na mieniu podejrzanego uregulowane w art. 291 i nast. k.p.k. w postaci ustanowienia hipoteki przymusowej na nieruchomości oraz zakazu jej zbywania i obciążania w żadnym razie nie wkracza w sferę dóbr osobistych w postaci zdrowia i wolności, czy dobrego imienia powoda.

Podsumowując dotychczasowe wywody wskazać należy, że powód nie wykazał w rozpatrywanej sprawie żadnej z przesłanek odpowiedzialności pozwanych wywodzonej z art. 23 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. W tym stanie rzeczy nie sposób zaakceptować podstawowego zarzutu apelującego, który wskazuje na naruszenie art. 2 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP oraz przepisy art. 6 Konwencji o Ochronie Prawach Człowieka i Podstawowych Wolności. To, że wynik postępowania przed Sądem I instancji jest odmienny od oczekiwań powoda w żadnym razie nie oznacza, że naruszone zostały podstawowe zasady i gwarancje postępowania cywilnego oraz prawo skarżącego do rzetelnego procesu sądowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o przepis § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z

urzędu oraz art. 109 § 2 k.p.c. przyznając pełnomocnikowi powoda kwotę 4.428 zł brutto zgodnie ze złożonym przez niego zestawieniem kosztów.